

Çoktan Sıramı Savdım Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2023

Müzmin bir renksin sen
Dilaltı iken acıların sükün edensin yürekten
İklimsiz bir seyyah iken hayat öngörülerin zirve yaptığı aslında her insan ayrı bir tutanak kiminin yuhalandığı kiminin ısıkladığı.
Bol keseden sevmek iyi gelmiyor/muş meğer:
Sevilmekten filan da dem vurmuyorum ve ben hayatı sevgiden ibaret sanıp da yalnızlığa ve hayal kırıklığına delalet olacağını yeni yeni anlıyorum sevginin.
Bir metafor adeta sevginin hüküm sürdüğü.
Ve de sevgiyi metazori kabullenmekte insanlar artık evren ve zaman neyi tayin ederse sevgi kolay kolay atanmıyor üst makama.
Hicreti duyguların ve şüheda mazinin izinde hala mı saklıyım sevginin izinde?
Yorgun sözcükler.
Yanlı insanlar yanlı seçimler.
Hazzı sevginin şimdilerde hüznün sarmalında.
Göğsümde kıvançla büyüttüklerim ve içimde taşıdıklarım nasıl da ağır taşlar yüklenmiş ben sevginin devre arasında.
Bir oyuncu değilim, hakem asla değil.
Hâkim olanla hükmedene aşık ve sadığım ben ve işte yüreğin dil yarası sonunda kocaman bir kesit sundu boşluğa ve sonsuzluğun haykırışında elbet biliyorum artık neyi bilmem gerektiğini.
Bir tufansa yaşam.
Bir tuzaksa kimi insan.
Göç vakti gelene değin de uçuşacak kanatlarım.
Kimine göre öç vakti ve işte kötünden alıyorum öcümü ben iyi olmayı ve sevmeyi seviyorum.
İyi addedilen ne ya da kim, peki?
Uzak ülkelerde unutulmuş ekin tarlaları gibi ektiğim ama biçemediğim.
Hürriyetimin kısıtlandığı ve hüviyetimin aralıksız sorgulandığı.
Bir düş isem içine düşülesi.
Bir renksem solgun.
Hülyaların salındığı iç dünyam ve de dinmeyen afrası tafrası dış sesin mazhar olduğum ve maruz kaldığım.
Marazi iklimlerden göçüp baharla cilveleşen sözcüklerim.
Kardığım kadar önümü kandiğim insan denen iklimlerde saf tutan duygulardan da alacaklı olduğum...
Bir yitimsem eğer ki...
Yetim ruhumun ıskaladığı mutluluğu yazarak ve severek saklı tutarken.
Muradımı ise sadece Rabbin nezdinde sunuyorum ve güvendiğim kadar İlahi Güce söz de verdim

kendime.

Rotam da hedefim de belli ve içlendiğim yalan dertlendiğim yalan ama demlendiğim de doğrudur hani insanların yönelttikleri oklarla hem de yüreğim hedeften vurulmuşken.

Menzilde olan nice duygu bazen başat bazen başak gibi salınan ve de meftunu olduğum yazma dürtüsü basiretim b/ağlanmış olsa da bir ömür asla ödün vermedim işte bildiklerimden ve doğrularımdan.

Yaşaran güne yeşeren gök sunan evren.

Yeşeren gözlerime yağan yağmur.

İklimlerden iklim beğendiğim ve bir günde ne çok mevsimi ruhumda ağırladığım ve de ağırlığımı koyduğum kadar ağıtlar yaktığım.

Aşkın müsebbibi iken yaşam.

Yaşama sevinci iken coşkumun dinmediği.

Ve hüznün çeşmem asla kurumayan.

Bazen bir fısıltı bazen bir vaveyla.

Kök söktürseler de köküme sıkı sıkı bağlıyım işte ve tonlarca ağırlığında altın verseler değişmem kendimi ve değerlerimi hiçbir şeye hiç kimseye.

Yosun tutmuş gözlerinde hicranın ben çoktan sıramı da savdım hani mademki yeryüzünde saklı ve unutulmuş bir mabettir yüreğim delişmen sevgime eşlik eden o meddücezri yalnızlığın ve kırık tokamdan firar eden saçlarım alabildiğine dalgalı ve de ruhum iken dalgın ne de olsa umut ve coşkudur bu varlığımın menşei...